

Jytte svarede ikke noget hertil, og nu sad de nogen Tid og talte om deres forskellige fælles Veninder, disses Giftermaal og Skilsmisser og andre Ulykker. Meta havde trukket en stor Sykurv med Stoppesager hen foran sig. Hun var ikke vant til at sidde ledig og kom derfor i Forlegenhed med sine Hænder. Men Jytte anede, at Veninden desuden med denne husmoderlige Syssel halvt ubevidst forskansede sig mod Indtrykkene fra den Verden, som hun havde forladt.

„Længes du aldrig tilbage til København?“ spurgte hun.

„Nej aldrig! Jeg synes, man lever meget lykkeligere paa Landet. Det sagde du ogsaa selv engang, kan jeg huske. Det lød saa pudsigt. Men saa fortalte du om din Barndom paa Samsø, og saa forstod jeg, at du virkelig mente det.“

Jytte nikkede.

„Du skal se, naar du gifter dig, bliver det ogsaa nok med en stor Herremand. Det har jeg altid tænkt.“

Jytte kom til at smile.

„Sig mig, Meta, hvorfor vil du med Vold og Magt have mig gift?“

„Fordi det er det eneste, som der er rigtig Lykke ved. Nu veed jeg det!“

„Ja, jeg misunder dig dine Børn. Kunde man bare faa dem sendt med Pakkeposten uden alle disse mange forudgaaende Formaliteter!“

Nu var det Metas Tur til at smile. Hun skottede over sin Stoppenaal hen til Jytte med et halvt skalkagtigt, halvt blufærdigt Blik og blev rød.

„Det mener du jo ikke et Ord af,“ sagde hun.

Men i det samme skiftede hendes Ansigt Udtryk. „Aa, du tænker naturligvis paa Fødslerne. Ja, de er rædsomme. Endnu langt værre, end man har forestillet sig det,“ sagde hun — og Jyttes agtpaagivende Øjne saae, hvordan Blodet gik Veninden fra Kinderne af Angst for det, der nu igen forestod hende.

„Nej, det var egentlig ikke dem, jeg tænkte paa. En Barselaffære er jo heller ikke det samme nu som i gamle Dage, da man ikke kendte Bedøvelse. Kornelia Borgen fortalte mig, at da